

1601 $\frac{8}{4}$ 21: 1. Beh. af F. t. L. om Ændr. i midlert. L. om Regulering af Prisen paa Varer. 1602

ste Samling vil komme til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal. Selv om Uddelingen af Ernæringskort ophører, er det af Vigtighed, at man fortsætter med Mandtalsregisteret, for at man kan have Adgang til de mange Oplysninger, der kan fremskaffes ad den Vej, indtil Rigsdagen kan faa Lejlighed til at tage Stilling til Folke-registerkommissionens Arbejde. Lovforslaget er enstemmigt vedtaget i det andet Ting, og jeg skal tillade mig at anbefale det til Vedtagelse ogsaa her.

Hermed sluttede Forhandlingene.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov om Oprettelse af Husmandsbrug af 22. Juni 1917.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1101).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Det foreliggende Lovforslag tilsigter ikke blot en Forlængelse af Loven om Oprettelse af Husmandsbrug ved Statsstøtte, men ogsaa en Udvidelse og Forbedring af denne Lov, saaledes at den kommer til at svare til de øgede Krav, der for Øjeblikket stilles til Statens Medvirken. Loven om Oprettelse af Statshusmandsbrug har i de mange Aar, den har virket, vist sig at være en overmaade nyttig Lov, men den har i de sidste Aar ført en hensygnende Tilværelse. Grunden dertil er let at øjne. Forholdet har været det, at den saakaldte Statshusmandslov, saaledes som den i Øjeblikket er gældende, kun tilbyder Laan i Forhold til en Laaneværdi paa 12 000 Kr., men de nuværende Omkostninger ved at erhverve Inventar og Besætning og navnlig ved Opførelse af Bygninger — jeg skal indskrænke mig til at henvise til, at Statistisk Departement i December sidste Aar

opgjorde Omkostningerne ved Bygningen af et Hus af den Størrelse, der her er Tale om, til 21 000 Kr. — gør det i Virkeligheden umuligt at oprette Husmandsbrug for en Sum af 12 000 Kr. Som Loven nu er affattet, maa den derfor siges at være ganske ubrugbar. Nu er Situationen den, at vi staar overfor en meget stor Udstykning, en Udstykning, der forhaabentlig vil faa den Betydning, at den paa en sund og naturlig Maade fortsætter den Udvikling, der har fundet Sted med Hensyn til Fordelingen af den danske Agerbrugsjord. Ved Loven om Lens og Stamhuses Afløsning og ved Loven om Vilkaar for Bortsalg af Jord i offentligt Eje er der nu tilvejebragt Mulighed for, at over 100 Mill. Kr. vil kunne anvendes til Udstykning af de store Jordarealer, der er eller kommer i Statens Besiddelse paa de særlige Vilkaar, som dette Lovkompleks af 4. Oktober 1919 indeholder. Men ved Siden deraf vil det være meget ønskeligt, at der ogsaa aabnes Mulighed for, at der kan foregaa Udstykning af Jord under mere frie Former. Vi maa ikke glemme, at den frie Udstykning hidtil har været den mest betydningsfulde, og vi tør ikke overvurdere Statens Støtte saaledes, at vi gør Udstykningsarbejdet til en fuldkommen Statsforanstaltning. Det, som dette Lovforslag tager Sigte paa, er at muliggøre i de to første Aar — længere rækker Lovforslaget ikke — enten helt privat eller, hvad der vel nok i de fleste Tilfælde vil blive Regelen, gennem Udstykningsforeningerne at optage det frie Udstykningsarbejde Side om Side med den Udstykning, der foregaaar paa Grundlag af de nævnte Love af 4. Oktober 1919. Lovforslaget gaar ud paa, at Laaneværdien, der i Øjeblikket er 12 000 Kr. som Maksimumsbeløb, forhøjes til et Maksimum af 22 000 Kr. i indeværende Finansaar. For det næste Finansaar, 1922—23, er der den Bestemmelse, at der ved Forhandling mellem Landbrugsministeren og Finansudvalgene træffes Bestemmelse om, hvor stort Laaneværdiens Maksimumsbeløb skal være. Forhaabentlig vil Udviklingen gaa i den Retning, at der kan være Røje til at nedsætte dette Maksimumsbeløb, men dette vil altsaa afhænge af, i hvor høj Grad Omkostningerne, navnlig ved Bygningernes